

Ang Liwayway

Isang Tagapagbalita ng Presensiya ni Kristo

Ang Liwayway

Disyembre 2025

Talaan ng mga Nilalaman

PANGUNAHING ARTIKULO	1
PALAKIHIN ANG AMING PANANAMPALATAYA	1
PAG-AARAL NG BIBLIYA	20
ANG SALITA NG DIYOS.....	20
HANGARIN MO MUNA.....	24
SI CRISTO AY NAMATAY PARA SA ATIN.....	28
PINAMUMUNUAN NG ESPIRITU NG DIYOS	32
KRISTIYANONG BUHAY AT DOKTRINA	36
ANG GAWAIN NI ELIAS - PAGBABAGO NG PUSO, REPORMA AT PAGTAGUYOD	36

Sumabay sa iyong Bibliya!

Palakihin ang Aming Pananampalataya

***Sinabi ng mga apostol sa Panginoon, Pataasin
mo ang aming pananampalataya.
Lucas 17:5***

Habang papalapit ang katapusan ng isa na namang taon, angkop na suriin natin ang mahalagang paksa ng pananampalataya. Ang salitang pananampalataya ay lumilitaw nang daan-daang beses sa Bibliya. Marahil ay nakakagulat, maliban sa dalawa, ang lahat ng ito ay nasa Bagong Tipan, at sa lahat ng paggamit nito sa Bagong Tipan, 216 ay pagkatapos ng Araw ng Pentecostes. Lumilitaw lamang ang salita nang 29 na beses sa mga Ebanghelyo, at sa Ebanghelyo ni Juan ay hindi ito lumilitaw. Kapana-panabik din na mapansin na halos kalahati ng paggamit ng salitang pananampalataya sa Bagong Tipan ay nasa isa sa tatlong aklat—Roma, Galacia, at Hebreo. Kaya, upang mas pahalagahan ang paksang ito, maaaring balikan ang tatlong epistola ni Pablo bilang pangunahing sanggunian para sa impormasyon at pag-unawa tungkol sa pananampalataya.

Bago lumingon sa Bagong Tipan, nais muna nating tingnan ang tala sa Lumang Tipan. Bagaman sa unang tingin ay tila hindi binibigyang-diin ang pananampalataya sa mga kasulatan ng Lumang Tipan, ipinapakita ng dalawang tala ang kahalagahan na ibinigay ng Diyos dito. Ang unang paggamit ay ang mga salita ng Diyos na nakatuon sa bansang Israel, pinapagalitan sila dahil sa kanilang kakulangan sa pananampalataya. "Itatago ko ang aking mukha sa kanila," wika niya, "at titingnan ko kung ano ang magiging wakas nila; sapagkat sila'y isang baluktot na henerasyon, mga anak na walang pananampalataya." (Deuteronomio 32:20). Ang isa pang sanggunian sa Lumang Tipan tungkol sa pananampalataya ay nasa mga sinulat ng Propeta Habakuk. "Ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng kanyang pananampalataya." (Habakuk 2:4). Pinagkomento ni Apostol Pablo ang parehong talata sa Bagong Tipan. Bagaman hindi tuwirang sanggunian sa kasulatan ng Deuteronomio, sinabi ni Pablo na hindi nakamtan ng Israel ang katuwiran "dahil hindi nila hinanap ito sa pamamagitan ng pananampalataya." (Roma 9:32). Ang kasulatan ni Habakuk ay direktang binanggit ni Pablo nang tatlong magkakahiwalay na beses sa kaniyang mga sulat—sa Roma 1:17, Galacia 3:11, at Hebreo 10:38. Napagtatanto natin, samakatuwid, na bagaman karamihan sa mga sanggunian sa

kasulatan tungkol sa pananampalataya ay nasa Bagong Tipan, ang saligan ng mahalagang paksang ito ay itinatag ng Diyos nang mas maaga pa.

Mga Susi sa Pag-unawa ng Pananampalataya

Sa simula ng ating aralin, nais naming ilista ang apat na pangunahing punto tungkol sa pananampalataya. Una, mula nang likhain ang tao, ang pananampalataya ay naging isang ganap na kinakailangan para sa sinuman upang magkaroon ng katayuan sa Diyos at magmana ng kaniyang mga pangako, maging ito man ay makalupa o makalangit. (Hebreo 11:6). Pangalawa, ang Kautusang Mosaiko ay hindi binigyang-diin ang pananampalataya, kundi ang mga gawa—ang pagsunod sa mga utos at na mga seremonya. (Efeso 2:15). Ikatlo, ang mga nakalugud sa Diyos noong panahon ng Lumang Tipan—ang mga Matuwid noong Unang Panahon—ay tinanggap Niya hindi dahil sa kanilang kakayahang tuparin ang Kautusan, kundi dahil sa kanilang pananampalataya. (Roma 4:13; Hebreo 11:1,2). Ika-apat, para sa bayan ng Diyos na nabubuhay pagkatapos ng Pentekostes, may hindi mapaghihiwalay na ugnayan sa pagitan ng pananampalataya at espirituwal na pagsilang sa simula ng Kristiyanong paglalakad, pati na rin sa araw-araw na paggana ng Banal na Espiritu at sa pag-usbong ng pananampalataya hanggang sa

katapusan ng paglalakad na iyon. (1 Corinto 12:7-9; Galacia 3:14). Ang huling puntong ito ay tumutulong sa atin na maunawaan kung gaano kahanga-hanga ang pananampalataya ng mga Sinaunang Kagalang-galang. Hindi sila ipinanganak ng Banal na Espiritu, ngunit nagkaroon sila ng malaking pananampalataya.

Ang susi sa pananampalataya ng mga sinaunang bayani ng Lumang Tipan ay ang ito ay isang proseso, isang pag-unlad, hindi lamang isang panandaliang paniniwala. Ang pananampalataya para sa kanila ay naging isang paraan ng pamumuhay. Pinamamahalaan nito ang kanilang kabuuang pananaw sa mundong kanilang ginagalawan at sa kanilang kinalalagyan dito. Si Abraham, halimbawa, ay naghanap ng isang lungsod na may banal na pundasyon, itinayo ng Diyos, na may pananampalataya na ang Diyos ay may plano para sa isang bagay sa hinaharap na magiging mas mabuting kaayusan para sa kanya at sa buong mundo kaysa sa mga nasirang kalagayan na umiiral noong kanyang panahon. Hebreo 11:10

Sa katulad na paraan, para sa anak ng Diyos ngayon, ang pag-unlad ng pananampalataya ay isang proseso rin. Kinakailangan ang pananampalataya sa oras ng pagsilang ng Banal na Espiritu sa isang antas, ngunit ito ay panimulang

punto pa lamang, hindi pa nauunlad at hindi pa nasusubok. Nagsisimula ang pag-unlad ng pananampalataya sa pagkakonsagra at pagsilang ng espiritu, ngunit hindi ito nagtatapos hanggang sa kamatayan at pagsilang ng espiritu. Ang tunay na pananampalataya ay hindi ang sabihin na tayo ay "maililigtas" o "ipinanganak muli," at pagkatapos ay halos kalimutan na lang ito, at paniwalaang iyon na ang gumagawa sa atin bilang isang Kristiyano. Sa kabaligtaran, ang pananampalataya at ang pag-unlad at pag-usbong nito pagkatapos ng muling pagsilang ng espiritu ang susi upang maging isang tunay na Kristiyano. Tulad ng sinasabi ni Pablo: "Hindi ako nahihiya sa ebanghelyo ni Cristo; sapagkat ito ang kapangyarihan ng Diyos tungo sa kaligtasan sa bawat sumasampalataya. ... Sapagkat doon ay nahahayag ang katuwiran ng Diyos mula sa pananampalataya tungo sa pananampalataya: gaya ng nasusulat, Ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng pananampalataya." (Roma 1:16,17). Sa isang salin, ang bahagi ng talata 17 ay binabasa bilang "katuwiran na ayon sa pananampalataya mula simula hanggang wakas." Sa madaling salita, ang pamumuhay sa pamamagitan ng pananampalataya at ang pag-usad "mula sa pananampalataya tungo sa pananampalataya" ay isang patuloy na proseso sa buong buhay Kristiyano, hindi lamang isang saglit na paniniwala.

Kinakailangan Pa Rin ang Pananampalataya

Maaaring itanong, "Kailangan pa ba natin ng pananampalataya?" Pagkatapos ng lahat, mas malalim na ang kaalaman natin sa plano ng kaligtasan ng Diyos ngayon kaysa dati. Maraming hula sa Bibliya ang natupad na o kasalukuyang natutupad. Mayroon tayong tila walang katapusang suplay ng mga tulong sa Bibliya at kaugnay na materyales sa pag-aaral. Marahil ay hindi na kasinghalaga ang pananampalataya ngayon gaya ng dati . Si Jesus, na tumutukoy sa ating panahon, ay nagtanong ng isang kaugnay na tanong, "Kapag dumating ang Anak ng tao, makakakita pa kaya siya ng pananampalataya sa lupa?" (Lucas 18:8). Bagaman hindi niya direktang sinagot ang tanong na ito, ipinahiwatig ni Jesus sa kaniyang mga salita na ang pananampalataya ay talagang kakailanganin pa rin sa ating panahon, at bukod pa rito, na hindi niya ito matatagpuan nang sagana. Ang katotohanang ito, sa sarili nito, ay dapat makatulong sa atin na maunawaan ang malaking kahalagahan ng pananampalataya sa ating panahon, kapag napakakaunti na nito sa lupa. Bagaman mas malinaw nating nakikita ang dakilang plano ng kaligtasan ng Diyos kaysa sa anumang nakaraang panahon, hindi nito dapat bawasan ang pangangailangan para sa pananampalataya. Sa

katunayan, habang mas maraming bagay ang nakikita at nalalaman natin, mas dapat nating mapagtanto kung gaano karami pa ang hindi pa natin alam o lubos na nauunawaan, at dito pumapasok ang pananampalataya. Dapat pa ring malakas na umalingawngaw sa ating kalooban ang mga salita ni Pablo: "Sa pananampalataya tayo'y namumuhay, at hindi sa nakikita." 2 Corinto 5:7

Halimbawa, nakita at nalaman ni Abraham ang ilang bagay kahit noong kanyang panahon. Alam niya na makagagawa ang Diyos ng mga himala, gaya ng pagsilang ng isang anak nang siya at si Sara ay lampas na sa edad para magkaanak. Alam din ni Abraham na kayang iligtas ng Diyos mula sa kamatayan, na makikita sa kanyang pakikialam sa pagsasakripisyo kay Isaac. (Roma 4:16-21; Hebreo 11:17-19). Ang mga bagay na ito ay nakita at pinahalagahan ni Abraham gamit ang kanyang literal na mga mata. Higit pa rito, nakita niya sa mata ng pananampalataya ang isang panahon sa hinaharap kung kailan, sa pamamagitan ng isang binhi, pagpapalain ang lahat ng angkan sa lupa. (Genesis 12:3; 22:18). Hindi niya alam kung paano o kailan ito mangyayari, ngunit naniwala siyang ito ay matutupad. Tayo ngayon ay nakakakita rin ng maraming bagay, ngunit hindi pa lubos na alam ang lahat. Nakikita natin ang isang malaking panahon ng kaguluhan na nagaganap sa ating paligid, ngunit

marami sa mga detalye ng mga pangyayaring darating pa ay hindi natin alam. (Daniel 12:1). Nakikita at nauunawaan natin na ang bilang ng katawan ni Cristo sa panig na ito ng tabing ay unti-unting nababawasan, ngunit hindi natin alam ang araw o ang oras kung kailan ang huling miyembro ay papasok sa kaluwalhatian. Ang mga ito, at iba pang mga bagay, ay bahagya lamang nating nakikita, ngunit may pananampalataya tayo na ang lahat ay maisasakatuparan ayon sa kaayusan ng Diyos. 1 Corinto 13:12

Maaaring sabihin na kakailanganin natin ng mas matinding pananampalataya habang naghahanda tayong pumasok sa 2026 kaysa sa kailangan ni Abraham noong kanyang panahon, higit pa kaysa sa kailangan ng Maagang Simbahan, higit pa kaysa sa kailangan ng mga santo na nabuhay sa simula ng anihan, at higit pa kaysa sa kailangan natin mismo noong nakaraang taon. Maaari tayong maging tiyak na ang patuloy na paglago at pag-unlad ng pananampalataya, alinsunod sa mga kalagayan at karanasan ng bayan ng Panginoon sa bawat panahon, ay kinakailangan upang matagpuang lubos na kaaya-aya sa Diyos.

Dalawang Bahagi ng Pananampalataya - Nilalaman at Patunay

Ang ilang elemento ng pag-unlad ng isang Kristiyano ay hindi partikular na tinukoy sa Kasulatan, ngunit ang pananampalataya ay tinukoy. Ibinibigay ni Pablo ang kahulugan nito: "Ngayon ang pananampalataya ay ang katiwasayan ng mga inaasahan, ang katiyakan ng mga hindi nakikita." (Hebreo 11:1). Napapansin natin dito na ang pananampalataya ay hindi ang "mga inaasahan," ni hindi rin ang "mga hindi nakikita." Ito ay, sa halip, ang "sustansiya" at "patunay" ng mga bagay na ito. Ang ating "inaasahan" ay ang katuparan ng plano ng Diyos, hindi lamang para sa kaniyang simbahan, kundi pati na rin sa takdang panahon para sa buong mundo. Ang pananampalataya, ayon kay Pablo, ay ang "sustansiya" ng ating inaasahan. Ang salitang substance dito ay nangangahulugang "isang suporta o patibay." Ang suporta, o substansiya, ng ating pag-asa ay ang Salita ng Diyos, ang Bibliya. Ito ang pundasyong ng katotohanan na nagbibigay sa atin ng substansiya ng ating pag-asa. Ganito ito sinabi ni Pablo sa ibang lugar: "Ang pag-asang ito ay parang angkla ng kaluluwa, na tiyak at matatag, at nakapasok sa likod ng tabing." Hebreo 6:19

Ang ikalawang aspeto ng pananampalataya, ayon kay Pablo, ay "ang ebidensya ng mga bagay na hindi

nakikita." Ang mga bagay na hindi natin nakikita, sa pangkalahatan, ay ang mga nasa hinaharap, maging ito man ay bukas, sa susunod na linggo, sa susunod na taon, o sa maraming taon pa. Sa lahat ng mga kasong ito, hindi natin alam ang mga partikular na karanasan sa ating buhay na mangyayari. Ang salitang ebidensya ay nangangahulugang "patunay o pagpapatunay." Ang patunay ng mga nasa hinaharap, kaugnay ng pananampalataya, ay ipinapakita ng ginawa ng Diyos noong nakaraan. Sa madaling salita, maaari nating balikan ang ating mga karanasan at ang karanasan ng sangkatauhan sa pangkalahatan at makita na ang Diyos ay kumilos nang walang kapintasan hanggang sa kasalukuyang sandaling ito at isinagawa nang perpekto ang bawat maliit na detalye ng kaniyang plano. Narito ang patunay na nagpapatibay sa atin tungkol sa mga bagay na nasa hinaharap—yaong hindi natin nakikita. Dahil sa ebidensya, o patunay, ng nakaraang gawa ng Diyos na ating nakikita, magkaroon tayo ngayon ng pananampalataya sa hinaharap na pagtupad ng kaniyang plano, yaong hindi natin lubos na nakikita.

Ang dalawang aspeto ng pananampalataya – substansiya at ebidensya – ay maaari ring tingnan kaugnay ng pagganap ng Diyos. Ang bahagi ng pananampalataya na substansiya ay maaari nating tawaging "ang pananampalataya," ang katotohanan

ng plano ng Diyos at ang pagtupad nito. (Judas 1:3). Ang bahagi ng ebidensya ng pananampalataya ay maaari nating tawaging "ang ating pananampalataya." Ito ang mga karanasan sa buhay na naganap na, nagaganap ngayon, at magaganap pa sa hinaharap, na pinamamahalaan ayon sa mga kaayusan ng Diyos para sa bawat isa sa kaniyang mga anak. Sa pagtingin dito, nalalaman natin na siya ay ganap na magsasakatuparan sa lahat ng bagay sa hinaharap, gaya ng ginawa niya noon.

Dalawang uri ng karanasan ang tumutulong sa atin na paunlarin ang dalawang-bahaging estrukturang ito ng pananampalataya. Una, mayroon tayong mga karanasang pang-pagkatuto. Tinutulungan tayo nito na paunlarin ang sangkap na substansiya ng pananampalataya. Maaaring kabilang sa mga karanasang ito ang personal na pag-aaral, pagdalo sa iba't ibang pulong at pagtitipon ng mga tao ng Panginoon, personal na pagninilay at panalangin, at pakikipag-sapalaran sa kapwa Kristiyano. Ang ebidensiya na aspeto ng pananampalataya ay maaaring masabing nabubuo sa pamamagitan ng mga karanasang pang-aplikasyon. Kabilang dito ang mga karanasang tulad ng pakikitungo sa mundo, sa ating trabaho, pagdaraan sa iba't ibang pagsubok at pagsubok, ang ating mga tugon sa mga karanasang ito, kung paano tayo tumutugon sa mga karanasan ng mundo, at kung paano natin hinaharap ang mga

kawalang-katiyakan ng buhay. Sa pamamagitan ng parehong mga karanasang pang-pagkatuto at pang-aplikasyon, ang ating pananampalataya ay dapat lumago, umunlad, at tumaas habang tinatahak natin ang mga yapak ni Jesus.

Paglago ng Ating Pananampalataya

Sa teksto ng kasulatan sa simula ng araling ito, humiling ang mga alagad na palakihin ni Jesus ang kanilang pananampalataya. Hindi Siya tumugon nang tiyak, kundi ipinahayag Niya kung ano ang kayang gawin ng pinalaking pananampalataya. "Kung kayo'y may pananampalataya na kasinglaki ng butil ng mustasa, sasabihin ninyo sa punong sicomoro, 'Mataboy ka at itanim sa dagat,' at ito'y magsusunod sa inyo." (Lucas 17:6). Isang katulad na pahayag ang nakatala sa Ebanghelyo ni Mateo, "Kung kayo'y magkaroon ng pananampalataya na kasindagul ng butil ng mustasa, sasabihin ninyo sa bundok na ito, Lumipat ka mula rito hanggang doon; at lilipat nga; at walang magiging imposible sa inyo." (Mateo 17:20). Sa parehong pahayag na ito, napapansin natin na ang pinalakas na pananampalataya ay may kinalaman sa mga nagawa na hindi posible para sa tao—na inilalarawan ng mga bagay tulad ng paggalaw ng puno o bundok sa pamamagitan lamang ng pagsasalita rito. Upang higit pang bigyang-diin ang

mga tila imposible na gawaing ito, inihahalintulad niya ang ganitong pananampalataya sa buto ng mustasa, ang pinakamaliit sa lahat ng buto. (Marcos 4:31). Sa katunayan, sinasabi ni Jesus na kung mayroon tayong pananampalatayang katulad ng butil ng mustasa, magagawa ang mga bagay na imposible para sa tao.

Ang pagpapalago ng ating pananampalataya, samakatuwid, ay may kinalaman sa pagkilala at pagkakaroon ng tiwala na ang Diyos ay makagagawa ng mga bagay na hindi posible sa pamamagitan ng makataong kapangyarihan, maging ito man ay direktang may kaugnayan sa atin o sa katuparan ng kanyang plano sa pangkalahatan. Hindi pinagkalooban ni Jesus ang kahilingang ito ng kanyang mga alagad dahil alam niya na ang ganitong paglago ng pananampalataya ay magmumula sa karanasan, at sa paglipas ng panahon, hindi sa pamamagitan ng isang himala mula sa kanya o anumang agarang aksyon na maaari niyang gawin. Sa madaling sabi, ang paglago ng pananampalataya ay hindi nangyayari sa isang gabi, ni nang hindi namamalayan. Dumating sa mga alagad ang paglago ng pananampalataya—at dumarating din sa atin—sa pamamagitan ng mas malalim na pagkilala sa Diyos, sa kanyang plano, sa kanyang katotohanan, sa "sustansiya" ng ating mga pag-asa, at sa pamamagitan ng patuloy na pagkilala at

pagpapahalaga sa kanyang pamumuno sa nakaraan at sa kasalukuyan, na siyang "patunay" na mayroon tayo upang harapin ang hinaharap at ang mga hindi pa nakikitang karanasan sa buhay.

Maliit na Pananampalataya at Dakilang Pananampalataya

Kung ang pananampalataya ay lalago, ibig sabihin ay kung minsan hindi natin ito taglay nang buong-buo gaya ng nararapat. Totoo rin ito sa mga alagad ng ating Panginoon noong kaniyang ministeryo sa lupa. Sa apat na magkakahiwalay na pagkakataon, sinabi ni Jesus sa kanila na sila ay "mababa ang pananampalataya." (Mateo 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). Hindi nagbibigay-daan ang kalawakan para sa detalyadong pagpapaliwanag ng mga talataing ito, maliban sa pagbubuod ng mga suliraning humadlang sa pananampalataya ng mga alagad at, paminsan-minsan, sa atin din.

Sa mga naunang salaysay, nagkukulang ang pananampalataya dahil sa: pagkabahala sa kasalukuyan at hinaharap na pangangailangang makamundo, kabilang ang mga maaaring hindi man mangyari; takot sa mga unos ng buhay na sumasapit paminsan-minsan sa mga anak ng Diyos; kawalan ng kakayahang panatilihin ang pagtitiwala at kumpiyansa sa pagdaraan sa mga karanasang lubos

na lampas sa kontrol ng laman; at makalamang pangangatwiran, partikular ang pagkalimot kung paano ginabayan ng Panginoon ang mga nakaraang karanasan.

Ang mga solusyon sa mga halimbawang ito ng pangangailangan para sa mas matibay na pananampalataya ay: pagpapalit ng pagkabahala sa mga bagay na panandalian sa pamamagitan ng paghahangad ng mga bagay na espirituwal; paggunita na ang Panginoon ang kumokontrol sa mga unos ng buhay na dumarating sa atin at papatahimikin Niya ang mga ito sa tamang sandali na Niya na pinakamabuti para sa ating espirituwal na pag-unlad; ang paglinang ng pagtitiyaga at katatagan sa ating mga karanasan, na nauunawaan na ang Panginoon ay hindi kailanman tayo iiwan o pababayaan; at ang pagbabalik-tanaw sa ebidensya na mayroon tayo ng perpektong pagganap ng Diyos sa lahat ng nakaraang karanasan ng ating buhay. Lahat ng mga lunas na ito ay magpapalakas ng ating pananampalataya, tulad ng ginawa nila sa kaso ng mga disipulo ni Jesus. Mateo 6:33; Awit 107:29; Hebreo 13:5; Filipos 1:6

Ang mga Kasulatan ay naglalaman ng maraming kahanga-hangang halimbawa ng pananampalataya. Pinakatanyag ang salaysay sa Hebreo kabanata 11, tungkol sa maraming tapat na tao noong unang panahon. Hindi lamang sila nagkaroon ng

pananampalataya, kundi lumago pa ito habang nagpapatuloy ang kanilang buhay, hanggang sa kamatayan. "Ang lahat ng ito ay namatay sa pananampalataya, na hindi nila natanggap ang mga pangako, kundi nakita lamang ang mga ito mula sa malayo, at kumbinsido rito, at niyakap ang mga ito, at inamin na sila'y mga dayuhan at peregrino sa lupa." (Hebreo 11:13). Tayo rin ay dapat mamatay sa pananampalataya, na nakaaalam na doon lamang, kung tayo'y magiging tapat, matatanggap natin ang ipinangakong mana. Tayo rin ay mga peregrino at dayuhan sa lupa, at "ang ating pagkamamamayan ay nasa langit." (Filipos 3:20). Ipinagpalit na natin ang mga karapatan at pribilehiyo sa lupa at hinahanap ang isang "mas mabuting bansa ... isang makalangit na bansa." Hebreo 11:16; 1 Pedro 2:11

Mga Layunin para sa Bagong Taon

Habang papalapit ang katapusan ng 2025 at papasok tayo sa isang Bagong Taon, napakahalaga na tandaan natin ang malaking kahalagahan ng pagpapalago at pag-pamahinahin ng ating pananampalataya. Para rito, gawin natin ang mga sumusunod na resolusyon para sa darating na taon:

1. Maging aktibo para sa Panginoon, sa Katotohanan, at sa mga kapatid. Magpursige sa lahat ng mga larangang ito, na alam ninyong ang

isang aktibong buhay Kristiyano ay isa sa mga susi sa paglago ng pananampalataya. 1 Timoteo 6:18; Tito 3:8

2. Itutok ang ating pagmumuni-muni sa Salita ng Diyos at sa maraming tulong na magagamit natin sa kasalukuyan. Ang pag-aaral ng Salita ng Diyos ay hindi kailanman magkakaroon ng ibang epekto kundi ang magpabago sa substansiya ng ating estruktura ng pananampalataya. Juan 5:39; 2 Timoteo 2:15

3. Huwag masangkot o mag-alala sa napakaraming problema ng mundo, ni sa kanilang solusyon, na tanging ang kaharian ni Cristo lamang ang magdudulot. Kung tila hinihila tayo ng mga kalagayan sa mundo palayo sa Salita ng Diyos, o sa kapayapaan ng Diyos, marahil ay panahon na para patayin ang telebisyon o radyo; lumayo sa patuloy na pagbomba ng balita at opinyon sa pamamagitan ng elektronik at social media; at iwasan ang mga bagay na isinulat ng makataong pangangatwiran ng tao na nagmumungkahi ng mga solusyong hindi magagawa. Tandaan na ang Diyos ang may kontrol sa lahat ng bagay at hindi tayo kailangang mag-alala. Filipos 4:6,7; 1 Pedro 5:7

4. Magpatuloy sa pagbantay, tandaan na may kaibahan ang pagbabantay at ang mahuli at mag-alala sa mga nangyayari sa mundo. Ang isang tagapagbantay sa tore ng bantay ay hindi nakikilahok

sa mga labanan ng mundong ito, kundi nagbabantay upang makita ang kapangyarihan ng Diyos habang ginagamit ito upang talunin ang kaniyang mga kaaway. Magbantay upang makita ang pagbubukas at katuparan ng hula. Papatibayin din nito ang ating pananampalataya. 1 Corinto 16:13; 1 Pedro 4:7

5. Magalak at magsaya. Maging positibo sa iyong buhay sa Panginoon, maging positibo sa iyong mga kapatid, maging positibo at matatag sa Katotohanan, at maging positibo sa magandang kinalabasan ng plano ng Diyos. Tingnan ang lahat ng karanasan sa buhay mula sa pananaw ng dakilang plano ng kaligtasan ng Diyos, at ang magiging resulta nito ay lalong tumibay na pananampalataya. Filipos 4:4; 1 Tesalonica 5:16

Ang pananampalataya ang dapat gumabay sa atin hanggang sa ating huling hininga. Para sa alinman sa atin, maaaring ito ay ngayon, bukas, sa susunod na buwan, sa susunod na taon, o sa maraming taon pa. Gayunpaman, gaano man karami ang natitirang araw ng ating buhay, ang pananampalataya ay palaging kakailanganin. Sa pamamagitan ng pinagyaman at pinalakas na pananampalataya, hindi mahalaga kung gaano katagal o gaano kaba ang ating buhay, o kung ano man ang mangyari sa daan, sapagkat tayo ay lubos na magiging handa, sa espirituwal na paraan, upang magtagumpay. "Ito ang

tagumpay na nanaig sa sanlibutan, ang ating pananampalataya." 1 Juan 5:4

"Huwag ninyong kalimutan ang mga nakaraang araw nang matanggap ninyo ang liwanag at dumaan sa napakalaki at masakit na pakikibaka. Ito ay dahil sa bahagi ay nakatitig ang lahat sa inyo habang tinitiiis ninyo ang masasakit na salita at mabibigat na karanasan, at dahil sa bahagi naman ay isinama ninyo ang inyong sarili sa mga nakaranas ng kaparehong pagdurusa. Nakiramay kayo sa mga ikinulong at naging masigla kayo nang nakumpiska ang inyong mga ari-arian, sapagkat alam ninyo na mayroon kayong mas matibay at pangmatagalang kayamanan sa Langit. Huwag mong itakwil ang iyong pagkakatiwalaan ngayon—may kasamang mayamang gantimpala ito sa darating na mundo. Ang matiyagang pagtitiis ang kailangan mo upang, matapos mong gawin ang kalooban ng Diyos, matanggap mo ang ipinangako Niya. Sapagkat sandali na lamang, at ang darating ay darating na at hindi magpapaliban. Ngayon, ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng pananampalataya; ngunit kung may sinumang umatras, wala akong kasiyahan sa kaniya. Tiyak na hindi tayo mga taong umatras, ... kundi mga taong nagpapatibay [nagpapalago] ng kanilang pananampalataya hanggang sa ganap na kaligtasan ng kanilang mga kaluluwa!" Hebreo 10:32-39

Pag-aaral ng Bibliya

Aralin para sa Disyembre 7

Ang Salita ng Diyos

***Pangunahing Mga Talata: "Ang buong kasulatan ay inspirasyon ng Diyos at kapaki-pakinabang sa pagtuturo, sa pagsaway, sa pagwawasto, sa pagturo sa katuwiran, upang ang tao ng Diyos ay ganap, na lubusang handa sa lahat ng mabubuting gawa."
2 Timoteo 3:16,17***

***Piniling mga Kasulatan:
2 Timoteo 3:14-17; Awit 119:105***

Isinulat ni Apostol Pablo ang kanyang huling liham kay Timoteo habang nakagapos sa kadena bilang bilanggo sa Roma. (2 Timoteo 1:16; 2:9). Sa mga sulat ng apostol sa Maagang Simbahan, tinutukoy niya si Timoteo bilang "kasamahan ko sa gawain," at "minamahal at tapat na anak sa Panginoon." (Roma 16:21; 1 Corinto 4:17). Sa kanyang liham, unang pinayuhan ni Apostol Pablo si Timoteo na "huwag kang mahiya sa patotoo tungkol sa ating Panginoon o sa akin, bilang kanyang bilanggo," kundi "sa halip, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos,

makiisa ka sa aking pagdurusa para sa ebanghelyo."
2 Timoteo 1:8

Sa huli ng kanyang epistola, sinasabi ng apostol, "Maging matatag ka sa biyayang nasa Cristo Jesus. Ang mga bagay na narinig mo sa akin sa harap ng maraming saksi, ipagkatiwala mo sa mga tapat na tao na magagawang turuan din ang iba." (2 Timoteo 2:1,2). Pagkatapos ay binalaan ni Apostol Pablo si Timoteo na "sa mga huling araw [ng kasalukuyang panahon] ay magkakaroon ng mapagsubok na mga panaun," at tinukoy niya ang mga di-banal na saloobin at pag-uugali na umiiral kahit sa ilan na sa panlabas ay nagpapakita ng kabanalan. (2 Timoteo 3:1-7). Upang labanan ang mga ganitong kalagayan, hinihikayat ng apostol si Timoteo, pati na ang lahat ng tagasunod ni Cristo, na alalahanin ang kanyang "katuruan, pag-uugali, layunin, pananampalataya, pagtitiis, pag-ibig, pagtitiyaga, pag-uusig, pagdurusa," at sinasabi na "ang lahat ng nagnanais mamuhay nang banal kay Cristo Jesus ay uusigin." mga talata 10-12

Muli nating binabanggit ang ating Mga Pangunahing Bersikulo, na isinisingit ang mga Griyegong kahulugan ng ilang salita: "Ang bawat kasulatan na hinango sa Diyos ay kapaki-pakinabang [makatulong, may benepisyo] para sa pagtuturo, para sa pagsaway [upang mahikayat, mapaniwala], para sa pagwawasto [pagtuwid, reporma], para sa

pagtuturo sa katuwiran: upang ang tao ng Diyos ay maging ganap, lubusang handa para sa bawat mabuting gawain." Dito binibigyang-diin ng Apostol ang kahalagahan ng "bawat kasulatan na hinango sa Diyos," at na dapat nating buong sigasig at may paggalang na basahin, pag-aralan, at pagnilayan nang malalim ang buong Banal na Salita ng Katotohanan.

Ang mga hula na nakatala sa Bibliya ay nagpapakita ng karunungan ng Diyos, ipinapakilala sa atin ang kaniyang mga plano at layunin, at nagbibigay-daan upang tingnan natin ang kasalukuyan at ang hinaharap mula sa makadiyos na pananaw. Habang mas nagkakaroon tayo ng malinaw na pag-unawa sa mga planong puspos ng karunungan ng Diyos, mas magiging handa tayong maglingkod sa kaniya sa wastong paraan at sa tamang espiritu—hindi bilang "alipin," kundi bilang "mga tagapagmana" at "mga anak." Roma 8:1-17; Galacia 4:1-7

Ipinahahayag sa atin ng mga Banal na Kasulatan kung ano ang magiging kalagayan sa darating na kaharian ng Diyos, na tumutulong sa atin na labanan ang kasalukuyang di-mapanalangin na impluwensiya ng "masamang sanlibutang ito." (Galacia 1:4). Ang masusing pag-aaral ng "bawat kasulatan na hinango sa Diyos" ay lubos na nagpapalakas ng ating pananampalataya sa Maylalang at sa lahat ng

kaniyang "lubos na dakila at mahalagang mga pangako." 2 Pedro 1:4

Ang inspiradong Salita ng Katotohanan ay ibinigay, "upang ang alipin ng Diyos ay maging ganap na handa sa bawat mabuting gawa." (2 Timoteo 3:17). "Ang mga bagay na naisulat noon ay naisulat para sa ating pagkatuto, upang sa pamamagitan ng pagtitiis at ng aliw na mula sa mga kasulatan ay magkaroon tayo ng pag-asa." - Roma 15:4

Hangarin Mo Muna

**Pangunahing Talata: "Kaya huwag kayong mag-alala tungkol sa bukas, sapagkat ang bukas ay mag-aalala para sa sarili nito. Ang bawat araw ay may sapat na sariling kapighatian."
Mateo 6:34**

**Piniling Kasulatan:
Mateo 6:24-34**

Bilang bahagi ng Kaniyang Sermon sa Bundok, inutusan ni Jesus ang Kaniyang mga tagasunod na huwag mag-alala o maging "nababahala" para sa bukas. Ang pagkabahala at pag-aalala ay mga seryosong kaaway ng isang Kristiyano. Kung papayagan natin itong pumasok sa ating pag-iisip, maaari itong makasira sa ating pisikal at espirituwal na kalusugan. Paano natin mapaglalaman ang pagkabahala?

Pinaalalahanan ni Apostol Pedro, "Ibuhos ninyo sa Kaniya [Diyos] ang buong kabalisan ninyo, sapagkat Siya mismo ang nagmamalasakit sa inyo." (1 Pedro 5:7) Nagsusulat ang Apostol Pablo, "Huwag kayong mag-alala sa anumang bagay, kundi sa bawat sitwasyon, sa pamamagitan ng panalangin ... na

may pasasalamat, ihayag ninyo sa Diyos ang inyong mga kahilingan. At ang kapayapaan ng Diyos, na lampas sa lahat ng pagkaunawa, ang magbabantay sa inyong mga puso at isipan." Filipos 4:6,7

Malaki ang pinagkaiba ng kapabayaan at ng pagkabahala. Kung pabaya si Jesus sa kinabukasan, hindi niya sana sinabi sa kanyang mga alagad na tipunin ang mga tira-tira matapos pakainin ang napakalaking karamihan. Sa halip, ipinakita ng Guro sa pagkakataong iyon ang karunungan ng pagpapalano para sa susunod na pagkain. (Juan 6:1-13). Hindi ito isang "mapag-alalang" kaisipan na pinuri ng ating Panginoon. Inutusan ang mga alagad na gamitin ang ibinigay sa kanilang mga kamay, at huwag mag-aksaya ng kahit ano man dito.

Ang ating Pangunahing Talata ay hindi nagpapahiwatig ng kapabayaan sa ating pang-araw-araw na buhay kaugnay ng mga probisyon para sa ating sarili at sa mga umaasa sa atin. Ano nga ba ang ibig sabihin ng mga salitang ito ni Jesus? Kanina, pinaalalahanan ng Guro, "Huwag kayong mag-ipon para sa inyong sarili ng mga kayamanan sa lupa, ... kundi mag-ipon kayo para sa inyong sarili ng mga kayamanan sa langit, ... sapagkat kung nasaan ang inyong kayamanan, doon din naman mapupunta ang inyong puso." (Mateo 6:19-21). Ang "kayamanang" dapat nating pahalagahan higit sa anumang bagay sa buhay, at kung saan dapat

patuloy na nakatuon ang ating mga puso, ay ang mga kayamanang makalangit, ang "lubhang dakila at mahalagang mga pangako" ng Diyos. 2 Pedro 1:4

Narapat at kinakailangan na gumugol ng oras at enerhiya upang matugunan ang ating mga pangangailangan at ng mga umaasa sa atin, gaya ng pagkain, pananamit, at tirahan. Matapos tukuyin ang mga pangunahing pangangailangang ito, sinabi ni Jesus, "Alam ng inyong Ama sa langit na kailang an ninyo ang lahat ng ito." (Mateo 6:25-32). Pagkatapos ay pinaalalahanan niya, "Hangarin ninyo muna ang kaharian ng Diyos at ang kanyang katuwiran." (bersikulo 33). Ang salitang "hangarin" ay hango sa isang salitang Griyego na ang ibig sabihin ay "nais." Ang salitang "muna" ay may kahulugang "una sa oras, lugar, at kahalagahan."

Ang aral ni Jesus ay ang hangarin at pangunahing prayoridad ng isang Kristiyano ay dapat ang "kaharian ng Diyos" at ang pagkakataon ng pagiging kapwa tagapagmana kasama si Cristo sa kahariang iyon. Inilalarawan ito ni Apostol Pablo bilang pagiging "kasama ng iba sa isang makalangit na paanyaya." (Hebreo 3:1). Ang maringal na paanyayang ito ay upang maging "mga tagapagmana ng Diyos, at mga kapwa tagapagmana kay Cristo; kung tayo'y naghihirap na kasama niya, upang tayo'y magluwalhati naman na kasama niya." Roma 8:17

Kaya't huwag tayong mag-alala tungkol sa ating mga pangangailangan bukas. Pagkatapos nating gampanan ang ating bahagi, ilagay natin ang lahat sa mga kamay ng Diyos, na nakaaalam na "sa mga umiibig sa Diyos, ang lahat ng bagay ay nagtutulungan para sa kabutihan, sa mga tinawag ayon sa kaniyang layunin." talata 28

Si Cristo ay Namatay para sa Atin

***Pangunahing Talata: "Sapagkat noong tayo'y mga kaaway pa, tayo'y naging kaayon sa Diyos sa pamamagitan ng kamatayan ng kaniyang Anak; lalong-lalo pa nga, ngayong tayo'y kaayon na, tayo'y maliligtas sa pamamagitan ng kaniyang buhay."
Roma 5:10***

***Piniling Kasulatan:
Roma 5:6-11***

Sa ating piniling talata ng Kasulatan, ipinaliwanag ni Apostol Pablo na ipinakita ng Diyos ang Kanyang dakilang pag-ibig sa atin, "sapagkat noong tayo'y mga makasalanang pa, namatay si Cristo para sa atin." (Roma 5:8). Ibinigay ng Diyos "ang kaniyang nag-iisang Anak," si Jesus, na kusang-loob na inialay ang kaniyang perpektong buhay bilang tao bilang pantubos, o halagang pambawi, para sa buong sangkatauhan. Juan 3:16,17; Juan 10:17,18; 1 Timoteo 2:5,6

Ang malinaw na pagkaunawa sa pantubos, mula sa mga ito at iba pang kasulatan, ay nagbibigay-daan sa atin upang maunawaan ang maraming aspeto ng mga plano at layunin ng Diyos. Nagsisilbi rin itong patuloy na paalala na walang mga gawa na magagawa o nagawa natin sa sarili nating makakaya upang magkamit ng buhay na walang hanggan. Sinabi ni Apostol Pablo, "Sapagkat biyaya ang ikaligtas ninyo, sa pamamagitan ng pananampalataya—at hindi ito mula sa inyong sarili; —ito'y kaloob ng Diyos—hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang walang sinumang magmapuri." Efeso 2:8,9

Tinukoy rin ng apostol ang walang-magawang kalagayan ng sangkatauhan, at na tayo ay "walang sapat na lakas" upang iligtas ang ating sarili mula sa kasalanan at kamatayan. (Roma 5:6). Ipinunto niya na "sa pamamagitan ng isang tao [si Adan] pumasok ang kasalanan sa sanlibutan, at ang kamatayan dahil sa kasalanan; at sa ganitong paraan ang kamatayan ay dumating sa lahat ng tao." (bersikulo 12). Dagdag pa ni Pablo na "ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan," ngunit hindi ang walang hanggang pagdurusa. Roma 6:23

Habang ang buong sangkatauhan ay nasa walang pag-asang kalagayang ito, "si Cristo ay namatay para sa mga walang-diyos." (Roma 5:6). Binigyang-diin ng apostol na "kung dahil sa pagsuway ng isa

[ang perpektong tao, si Adan] ay namatay ang marami, lalo pa nga ang biyaya ng Diyos, at ang kaloob sa pamamagitan ng biyaya ng isang tao [ang perpektong tao], si Jesucristo, ay sumagana sa marami." (bersikulo 15). Ang hindi karapat-dapat na "kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesucristo na ating Panginoon." Roma 6:23

Itinuturo sa atin ni Pablo na ang makipag-ayos muli sa Diyos ay sa pamamagitan lamang ng pananampalataya sa dugo ng sakripisyo ni Jesus, ang "tubos para sa lahat." Sinulat niya, "Nang tayo'y mga kaaway pa, tayo'y naipayus sa Diyos sa pamamagitan ng kamatayan ng kaniyang Anak, ... sa pamamagitan niya'y ngayo'y nakatanggap na tayo ng pakikipag-ayos."—Roma 5:10,11

Dahil sa katayuang ito, nasa posisyon na tayo ngayon na matanggap ang karagdang pagpapala ng pag-unawa at pagpapahalaga na sa kasalukuyan ay may isang "tawag sa langit," isang "mataas na tawag ng Diyos." (Hebreo 3:1; Filipos 3:14). Ito ay magagamit ng mga taong sa pamamagitan ng pananampalataya ay tinatanggap si Jesus bilang kanilang pantubos at ang saligan para sa kanilang makipagkasundo sa Diyos; at karagdagan pa ay iniaalay ang kanilang buong sarili upang gawin ang kalooban ng Diyos. Yaong mga "matapat hanggang

sa kamatayan" ay tatanggap ng "korona ng buhay," ibig sabihin, kabuhayan bilang mga espiritung nilalang. Sila ay magiging bahagi ng "bagong Jerusalem," at bubuuin ang "novya" para sa minamahal na Anak ng Diyos. (Pahayag 2:10; 21:2,9). Kasama ni Cristo na kanilang Ulo, maglilingkod sila bilang mga "pari" upang ipagkasundo ang sangkatauhan pabalik sa pagkakasundo sa Diyos sa kaharian. Pahayag 20:4,6

Magpakita tayo ng mas matinding sipag upang maging tiyak ang ating panawagan at hinirang. (2 Pedro 1:10). Pinapaalalahanan ni Apostol Pablo ang mga tagasunod ng Panginoon, "Kung mga anak tayo, mga tagapagmana; mga tagapagmana ng Diyos, at mga kapwa tagapagmana kay Cristo; kung tayo'y magdusa kasama niya, upang tayo'y luwalhatiin din kasama niya. Sapagkat ipinagkaloob ko na ang mga paghihirap ng kasalukuyang panahon ay hindi karapat-dapat ikumpara sa kaluwalhatiang ihahayag sa atin." Roma 8:17,18

Pinamumunuan ng Espiritu ng Diyos

***Pangunahing Talata: "Sapagkat ang lahat ng
ginagabayan ng Espiritu ng Diyos ay mga anak
ng Diyos."
Roma 8:14***

***Piniling Kasulatan:
Roma 8:12-17***

Sa ating Pangunahing Talata, unang beses sa kaniyang mga sinulat ginamit ni Apostol Pablo ang pahayag na "mga anak ng Diyos." Inugnay niya rito ang isang malalim na kinakailangan: upang ituring na anak ng Diyos, dapat tayong "pinamumunuan ng Espiritu ng Diyos."

Ano ang ibig sabihin ng ginagabayan ng Espiritu ng Diyos? Ito ba ay isang personal o emosyonal na pakiramdam na nararanasan natin? Ang ating pabago-bagong damdamin ay hindi maaasahang sukatan ng pagkakaroon ng Banal na Espiritu ng Diyos. Bukod pa rito, hindi sila mapagkakatiwalaang maggabay sa atin, dahil ang mga damdamin ay higit

na bunga ng ating likas na hilig at maaaring madaling magbago batay sa panlabas na kalagayan.

Hindi dapat ipagkamali ang damdamin sa pananampalataya. Gayunpaman, may kaugnayan ang pananampalataya at ang isang banal na damdamin, na katulad ng ugnayan ng ugat ng halaman at ng bulaklak nito. Ang pananampalataya ay permanente, tulad ng ugat ng isang halaman na palagiang nasa lupa. Ang mga pakiramdam ay may k , ang kanilang "panahon," wika nga, tulad ng mga bulaklak ng isang halaman. Kung paanong ang ugat ng halaman ay hindi namumulaklak sa lahat ng panahon, gayundin naman ang pananampalataya ay hindi palaging nagbubunga ng sukdulang ligaya ng masayang pakiramdam.

Maaaring lumubog ang ating mga pakiramdam at emosyon kapag tayo ay nasa pisikal na sakit, dumaraan sa kahirapan, o nakararanas ng kamatayan ng isang mahal sa buhay. Gayunpaman, ang ating pananampalataya sa Diyos at sa kaniyang mga pangako ay maaaring manatiling matatag. Bilang bunga nito, hindi natin dapat sukatin ang pag-ibig at kapangyarihan ng Diyos para sa atin batay lamang sa ating mga pakiramdam. Kung ang ating pananampalataya ay nakabatay sa pangakong makasulat na ang Diyos ay hindi nagbabago, ang ating Kristiyanong buhay at pag-ibig ay dadaloy nang tuloy-tuloy na parang malalim na ilog. (Malakias 3:6;

Santiago 1:17). Hindi ito madaling maapektuhan ng matinding lamig, ni mapigilan ng kawalan ng pag-asa.

Hindi pinamunuan ni Moises ang kanyang mga pakiramdam o emosyon nang siya ay nakatayo sa gilid ng Dagat na Pula. Gayundin, hindi si Abraham nang inihandog niya si Isaac, ni ang hukbong Israelita nang pinalibutan nila ang Jerico sa loob ng pitong araw. Hindi ginabayan ang Apostol Pablo ng kanyang mga pakiramdam, ni napaniwala siya ng mga kapatid sa Cesarea, matapos niyang matukoy na kalooban ng Panginoon na pumunta siya sa Jerusalem, kung saan tiyak na may mga gapos na naghihintay sa kanya. Mga Gawa 21:8-14

Hindi tayo pinamumunuan ng Diyos sa pamamagitan ng malinaw na pagsalita sa atin. Gayunpaman, pinamumunuan at tinuturuan Niya tayo sa pamamagitan ng Kaniyang nakasulat na Salita ng ebanghelyo, ang Kaniyang "liwanag" at "katotohanan." (Awit 25:4,5; 43:3; 119:105). Inilalahad ni Apostol Pablo ang ilan sa mga palatandaan na tayo ay pinamumunuan ng Espiritu ng Diyos. Nagsusumikap ba tayo araw-araw na "lumakad [Griyego: mabuhay, kumilos] hindi ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu?" (Roma 8:4). Ang ating isipan ba ay patuloy na nakatuon sa "mga bagay ng Espiritu?" (talata 5). Ginagawa ba natin

ang lahat ng ating makakaya, sa tulong ng Banal na Espiritu ng Diyos, upang "patayin ang mga gawa" ng ating katawan, kabilang ang lahat ng ating makasalanang hilig? (talata 13; Colosas 3:8,9). Kung gayon, mga palatandaan ito na tayo ay pinamumunuan ng Espiritu ng Diyos.

Sa ibang bahagi, tinukoy ng apostol ang karagdagang patunay na tayo ay pinamumunuan ng Espiritu ng Diyos. Kung ang ating layunin ay mas palaguin ang mga bunga ng Espiritu, "pag-ibig, kagalakan, kapayapaan, pagtitiis, kabaitan, pagkabuti, katapatan, kahinahunan, at pagpipigil sa sarili," kung gayon tayo ay pinamumunuan ng Espiritu ng Diyos. (Galacia 5:22,23). Kung tayo ay handang sundan ang mga yapak ng ating Panginoon sa anumang halaga o pagdurusa, ito ay karagdagang mga palatandaan na ang Espiritu ng ating mapagmahal na Maylalang ang gumagabay sa atin. Roma 8:17,18

Ang Gawain ni Elias - Pagbabago ng Puso, Reporma at Pagtataguyod

***"Narito, papaparating ko sa inyo si Elias na propeta bago dumating ang dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon: At ibabalik niya ang puso ng mga magulang sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa mga magulang, baka't dumating ako at saktan ko ang lupa ng sumpa."
Malakias 4:5,6***

Ang pahayag na "dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon," ay ginagamit sa Bibliya upang ilarawan ang isang panahon na hindi na papayagan ng Diyos ang sangkatauhan na magpatuloy sa kanilang makasarili at makasalanang mga gawi, nang hindi Siya humahadlang. Sinasabi rin ng mga propeta ang tungkol sa panahong ito bilang ang "araw ng paghihiganti ng Panginoon," at isang "araw ng mga ulap at ng malubhang kadiliman." (Isaias 34:8; Joel 2:2). Inilalarawan ni Jesus, na kumukuha mula sa Daniel 12:1, ito bilang isang panahon ng "malaking kapighatian." Mateo 24:21,22

Isang halimbawa ng "dakila at kakilabut-kilabot na araw ng Panginoon" na ito ay dumating sa bansang Israel sa mapaminsalang kapahamakan na sumunod sa kanilang pambansang pagtanggì kay Jesus, ang kanilang Mesiyas. Sa loob ng ilang daang taon matapos ihayag ni Malakias, ang huling propeta ng Lumang Tipan, ang kaniyang mensahe sa mga Judio, ay walang espesyal na palatandaan na pinapansin ng Diyos ang paglayo ng bayan sa kaniya; hanggang sa paglitaw ni Juan na Tagapagbinyag, at kasunod niya, si Jesus.

Sa pamamagitan ng ministeryo ng dalawang lingkod ng Diyos, tinawag ang Israel sa pagsisisi at reporma, ngunit hindi pinansin ang panawagan maliban sa iilan. (Juan 1:6-12). Inhulaan ni Juan na Mabinyag na dahil sa kabiguan nilang tumugon sa panawagang ito sa pagsisisi at tanggapin ang kanilang Mesiyas, sasapit sa bansa ang matinding kapahamakan.

Sa partikular na pakikipagsalita sa mga eskriba, Pariseo, at Saduséo, sinabi ni Juan: "Ikayong lahi ng mga ulupong! Sino ang nagbabala sa inyo na lumayo sa nalalapit na galit? Magbunga kayo na karapat-dapat sa pagsisisi. At huwag ninyong isipin na masasabi ninyo sa inyong sarili, 'Mayroon kaming si Abraham bilang aming ama.' Sinasabi ko sa inyo na mula sa mga batong ito ay makapagtatag ang Diyos ng mga anak para kay Abraham. Nakahanda na ang palakol sa ugat ng mga puno, at ang bawat punong

hindi nagbubunga ng mabuting bunga ay puputulin at ihahagis sa apoy. Binabinyagan ko kayo ng tubig para sa pagsisisi. Ngunit pagkatapos ko'y darating ang isang mas makapangyarihan kaysa sa akin, na hindi ako karapat-dapat magdala ng kanyang mga sandalyas. Siya ang magbinyag sa inyo ng Espiritu Santo at ng apoy." Mateo 3:7-11

Ganito ang propetikong paglalarawan sa isang "dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon," na naranasan ng Israel noong mga taong A.D. 70-73. Dumating ito sa bansa bilang pagpapakita ng pagkamuhi ng Diyos sa kasalanan at idolatriya ng mga tao na hindi nila pinagsisihan, kahit na ibinigay na ang isang buong at huling pagkakataon. Ang paghihiganti ng Diyos na ipinakita rito ay nagbunga ng pagkawasak ng bansa at ng pagkalat ng mga Hudyo sa buong mundo, na magtatagal ng halos dalawang libong taon.

Gayunpaman, ang araw ng kapighatian sa Israel ay tila maliit na bagay kumpara sa mas malaking kapighatian na hinulaan para sa wakas ng Panahon ng Ebanghelyo—isang "panahon ng kapighatian, na hindi pa kailanman nangyari mula nang magkaroon ng bansa," na sasapit sa buong mundo. (Daniel 12:1). Sa mas pangkalahatang paraan, ang mas malaking pagpapahayag na ito ng paghihiganti ng Diyos ay dahil sa walang pigil na makasariling interes

ng mga bansa, mga pinuno—pampulitika at panrelihiyon—at ng lipunan sa pangkalahatan. Hindi sila namuhay ayon sa matutuwang prinsipyong itinakda sa Bibliya, ni hindi rin sila sumunod sa mga aral at halimbawa ni Jesus, na nangaral at namuhay ayon sa batas ng pag-ibig. Mateo 22:37-40; Juan 13:34,35

Sa halip, maraming tao at ang kanilang mga pinuno ang nagpasimula at lumahok sa mga digmaan, rebolusyon, at lahat ng uri ng armadong tunggalian. Karamihan ay sumamba sa kanilang maraming diyus-diyosan sa halip na sa Diyos. Sa katunayan, sa loob ng maraming siglo ay tila hindi nagbibigay-pansin ang Diyos. Gayunpaman, sa wakas ay dumating na ang panahon para Siya ay kumilos, upang humimasok sa mga gawain ng tao, at ang resulta ay isang "panahon ng kapighatian" ang "dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon."

Ipinahayag ng ating teksto na bago dumating ang "araw ng Panginoon," ipapadala si propeta Elias upang subukang magsagawa ng reporma. Bawat taimtim na Israelita ay naghihintay sa pagdating ng ipinangakong Mesiyas, at sa banal na pamahalaan na ipinahayag ng mga propeta na itatag niya sa lupa. Ngunit narito, sa tila, ang isa pang mahalagang personalidad, isang "propeta" na dapat ding dumating at gampanan ang isang malawakang

gawain ng reporma bago ang "dakila at kakila-kilabot na araw ng Panginoon."

May isa pang personalidad, ayon sa pagkaunawa ng mga Israelita, na ipinangako sa mga sinulat ni Moises. Sa Deuteronomio 18:15-18, sa ilalim ng banal na inspirasyon, binanggit ni Moises ang isang "Propeta, ... na katulad ko," na magbibigay sa bayan ng kanilang hiniling sa Horeb, na siyang pagtatapos ng "boses" ng Diyos laban sa kanila upang sila'y mabuhay. Ang dakilang ito ay karaniwang tinatawag ng mga Israelita na "ang propetang iyon."

Kaya nang magsimula sa kanyang ministeryo si Juan na Tagapagbinyag, nagpadala ang mga Hudyo ng mga pari at mga Levita upang tanungin siya at alamin kung sino nga ba ang inaangkin niyang siya. Juan , itinanggi niyang siya ang "Cristo," ang Mesiyas. Pagkatapos ay tinanong siya ng mga sugo na ito, "Ikaw ba si Elias?"—o Elijah—na iniisip ang propesiya ni Malakias. Ang tuwiran niyang sagot sa tanong na ito ay, "Hindi ako." Pagkatapos ay tinanong ng mga sugo, "Ikaw ba ang propeta?" At sumagot siya, "Hindi." Juan 1:19-21

Gayunpaman, tungkol sa kung si Juan na Tagapagbinyag nga ba ang ipinangakong Elias, ang kanyang pagtanggì sa mga pari at Levita ay hindi lubusang nagwakas sa usapin. Ang anghel na nagpahayag ng kapanganakan ni Juan ay nagsabi,

"Marami sa mga anak ng Israel ang kanyang ibabalik sa Panginoon na kanilang Diyos. At siya'y hahangaan sa kaniya [si Jesus, ang Anak ng Dios] sa diwa at kapangyarihan ni Elias [Griyego para sa Elias], upang ibalik ang puso ng mga ama sa mga anak, at ang mga suwail sa kabiasnan ng matuwid; upang ihanda ang isang bayan na handa para sa Panginoon." Lucas 1:16,17

Hindi lubos na tinutukoy ng hula na ito si Juan na Tagapagbinyag bilang ang ipinangakong Elias. Sinasabi lamang nito na isasagawa niya ang kanyang ministeryo sa "espíritu at kapangyarihan" ni Elias. Ang Propeta Elias ay matapang at walang takot sa pagsasagawa ng kanyang gawain ng reporma sa Israel, at sa parehong espíritu at kapangyarihang iyon tinawag ni Juan ang bansa sa pagsisisi. Sa maraming paraan, ang gawain ni Juan ay katulad ng kay Elias, at tiyak na ang matapang na paraan ng kanyang pagsasagawa rito ay magkapareho.

Tungkol kay Juan na Tagapagbinyag, sinabi ni Jesus sa mga karamihan, "kung handa kayong tanggapin ang sinasabi ko, siya ang Elias, ang sinasabing darating ayon sa mga propeta.." (Mateo 11:14). Muli, mayroon tayong isang may-kundisyong pagkakakilanlan kay Juan - "Kung handa kayong tanggapin ang sinasabi ko." Ang ibig sabihin ni Jesus ay, para sa mga naabot at nagbago dahil sa

ministeryo ni Juan, siya ang ipinangakong Elias. Ipinapahiwatig nito na ang gawain ng reporma na inilarawan sa propesiya ni Malakias ang susi sa pag-unawa nito, sa halip na isang tiyak na indibidwal o mga indibidwal na maaaring magsagawa, o magpasimula ng gawaing iyon.

Sinadya naming gamitin ang pariralang "sumasang-ayon na gampanan," sapagkat ipinahihiwatig mismo ng propesiya ang posibilidad ng paunang pagkabigo, at ipinaliwanag nito kung ano ang magiging bunga ng pagkabigo—"baka ako'y paririto at parusahan ko ang lupa ng sumpa." (Malakias 4:6). Sa madaling salita, kung ang gawain ng reporma na inilalarawan bilang pagbabalik ng puso ng mga anak sa mga magulang, at ng puso ng mga magulang sa mga anak, ay mabibigo, magkakaroon ng isang malaking sumpa sa lupa, marahil bilang parusa sa mga hindi nagbigay-pansin sa mensahe ng tagapagreporma.

Mayroon tayong halimbawa nito sa kaso ni Juan na Tagapagbinyag at ng kanyang ministeryo sa Israel. Marami ang tumugon sa kanyang panawagan sa pagsisisi, at sa paggawa nito ay pinagpala sila. Gayunpaman, hindi ito sinunod ng nakararami sa bansa. Dahil hindi nila pinansin ang mensahe ni Juan, hindi sila handang tanggapin si Jesus bilang kanilang Mesiyas, at handa silang ipako Siya sa krus. Sa pag-usad ng plano ng Diyos, nagdulot ito ng

kapahamakan sa bansa. Sa loob lamang ng apatnapung taon, at kinasasangkutan ang ilan sa mismong mga taong tinanggihan si Juan at nanawagan sa pagpapako kay Jesus, bumagsak ang hinulaang parusa. Ito ang pagkawasak ng kanilang Templo at ng lungsod ng Jerusalem, at kalaunan ang pagkalat ng mga Hudyo sa buong mundo. Lucas 19:41-44; 23:20-23; Mateo 23:27,38; 24:1,2

Patuloy na Panawagan sa Pagbabago ng Puso

Dahil, gaya ng ipinaliwanag ni Jesus, si Juan na Tagapagbinyag ang hinulaang Elias para sa mga makakaintindi, at hindi ang Elias para sa mga hindi tumugon sa kanyang mensahe, malinaw na hindi natin maaaring hanapin nang wasto ang katuparan ng hula ni Malakias sa at sa pamamagitan ng isang indibidwal lamang. Sa halip, ang pangalang "Eliya" ay ginamit sa propesiya bilang simbolismo lamang ng isang gawaing katulad ng ginawa ng orihinal na si Eliya. Ito ay isang gawaing reporma na nananawagan ng pagsisisi, kung saan ang bayan ng Israel ay tinawag na bumalik sa kanilang Diyos, at kilalanin ang Kaniyang kataas-taasang kapangyarihan sa bansa.

Kaya ang ipinanghulaang gawain ni Elias ay isang panawagan sa mga tao na magsisi, magsagawa ng reporma, at kilalanin na ang "kaharian ng langit" ay

malapit nang dumating. (Mateo 3:1,2). Sinimulan ni Juan na Tagapagbinyag ang ganitong gawain, ngunit hindi ito nagtapos sa kanya. Nasa Mateo 4:17, "Mula noon [kasunod ng ministeryo ni Juan] sinimulan ni Jesus na mangaral at sabihin, Magsisi kayo; sapagkat malapit na ang kaharian ng langit." Ito ang parehong mensahe na dati nang ipinangaral ni Juan.

Sa Marcos 6:12 mababasa natin na nang lumabas ang mga alagad ni Jesus sa ministeryo, "ipinangaral nila na ang mga tao ay dapat magsisi." Pagkatapos dumating ang Banal na Espiritu sa simbahan noong Pentekostes, patuloy pa rin na ipinangaral ang panawagan sa pagsisisi. Sa kanyang sermon noong Araw ng Pentekostes, sinabi ni Pedro sa kanyang mga tagapakinig, "Magsisi kayo, at kayo'y mabinyagan." (Gawa 2:38). Sa isang sumunod na talumpati sinabi niya, "Magsisi kayo, ... at magbago." (Gawa 3:19). Sa kaniyang sermon sa Bundok Mars, sinabi ni Pablo na ngayon ay "iniuutos ng Panginoon sa lahat ng tao sa lahat ng dako na magsisi." (Mga Gawa 17:30). Sa pagpapaliwanag niya sa kaniyang ministeryo kay Haring Agripa, sinabi ni Pablo na siya ay "nangaral muna sa mga nasa Damascus, pagkatapos sa Jerusalem at sa buong Judea, at pati na rin sa mga Hentil, na ang lahat ay dapat magsisi sa kanilang mga kasalanan at lumingon sa Diyos at patunayan na sila'y nagbago sa pamamagitan ng mabubuting gawa." Mga Gawa 26:20

Malinaw mula sa mga talataing ito na ang panawagan sa pagsisisi ay nagpatuloy mula kay Juan na Tagapagbinyag, kay Hesus, sa labindalawang apostol, pati na rin sa kanyang mga tagasunod sa paglipas ng mga siglo mula nang Pentekostes, na lahat ay nakibahagi rito. Ito ang hinulaang gawain ni Elias. Pagkatapos ng kanyang muling pagkabuhay, inutusan ni Hesus ang kanyang mga disipulo na tinawag na "maliit na kawan" na pumunta sa lahat ng bansa at ipangaral ang Ebanghelyo. (Mateo 28:19; Lucas 24:46-48). Malinaw na ipinahihiwatig nito na ang mensahe ng pagsisisi at reporma ay magpapatuloy sa pamamagitan ng ministryo ng mga tapat na tagasunod ng Panginoon, ang "maliit na kawan." (Lucas 12:32). Kaya naman, ang propesiya na darating si Elias bago ang "dakila at kakila-kilabot na araw ng Panginoon" ay patuloy na natutupad. Lalo itong naging maliwanag sa panahon na ating ginagalawan, sapagkat ang mga tagasunod ni Cristo na nasa mga yapak Niya ay nagbigay ng malawak na patotoo na ang "kaharian ng langit" ay malapit na, at na sa lalong madaling panahon ay magsisimulang dumaloy ang mga biyaya nito sa "lahat ng bansa sa lupa." Genesis 12:3; 22:18; Mga Gawa 3:25,26; Galacia 3:8

Hindi Pa Rin Nababago ang Mundo

Sa kabila nito, sa buong kapanahunan, at ngayon, ang mundo sa pangkalahatan ay hindi pinansin ang mensahe ni Elias ng pagsisisi at reporma, gaya ng hindi rin pinansin ng Israel si Juan na Tagapagbinyag. Sa halip, nagpatuloy ang mundo sa pangkalahatang makasalanang at makasariling mga gawi, hindi alintana ang "sumpa" na hindi maiiwasang idudulot ng walang pigil na makasariling interes ng tao sa lahat ng bansa. Kaya naman, kung paanong bumagsak ang sumpa sa Israel bilang resulta ng kanilang kabiguan na magsisi noong Panahon ng Unang Pagparito ni Jesus, gayundin ang kasalukuyang mundong hindi nagsisisi sa panahon ng Ikalawang Pagparito ni Cristo ay nasa gitna ng matinding paghihirap at pagsubok.

Hindi pa nababago ang mundo ng Ebanghelyo. Ang kadiliman ay sumasakop pa rin sa lupa, at "ang makapal na kadiliman sa mga tao." (Isaias 60:2). Gayunpaman, hindi nito ibig sabihin na hindi kailanman mababago ang mundo at na hindi magiging matagumpay ang ipinanghulaang gawain ni Elias. Naunang itinakda ng karunungan ng Diyos na kailangang pagdaanan ng sangkatauhan ang "sumpa" ng malaking kapighatian upang makilala na walang ibang makapagtatag ng kalooban ng Diyos "sa lupa, gaya ng nasa langit" kundi ang matuwid na

pamamahala ng darating na Mesiyanikong kaharian. (Mateo 6:10). Habang nakikita natin ngayon na natutupad ang prinsipyong ito, at nasisilayan ang ipinanghulaang "sumpa" na dumarating sa mundo, buong kumpiyansa nating inaabangan ang pagtatatag ng maluwalhating kaharian ng Mesiyas. Ang kaniyang kaharian ang magbibigay-liwanag sa mundo, at magtutulak sa mga tao na magsabi, "Ito ang ating Diyos; hinihintay natin siya, ... tayo'y magagalak at magliliket sa kaniyang kaligtasan." Isaias 25:9

Isang Pananaw ng Kaharian

Sa bisyon ng Pagbabagong-anyo na ipinakita kay Pedro, Santiago, at Juan, nagkakaroon tayo ng karagdagang paglilinaw at kumpirmasyon ng simbolismo ni Elias sa mga propesiya. (Mateo 17:1-13). Sa huling talata ng naunang kabanata sinabi ni Jesus, "May ilan sa mga nakatayo rito na hindi matitikman ang kamatayan hanggang sa makita nila ang Anak ng Tao na paparating sa kanyang kaharian." (Mateo 16:28). Pagkatapos, sa sumunod na talata, sa unang talata ng kabanata 17 ng E , mababasa natin, "Pagkalipas ng anim na araw, dinala ni Jesus sina Pedro at ang dalawang magkapatid na sina Santiago at Juan, at dinala sila sa isang mataas na bundok upang sila'y mag-isa." Ito ang Bundok ng Pagbabagong-anyo.

Nang sinabi ni Jesus na ang ilan sa kanila ay hindi matitikman ang kamatayan hanggang sa makita nila siya sa kaniyang kaharian, malinaw na ang ibig niyang sabihin ay bibigyan sila ng isang pangitain ng kaharian, na ipinagkaloob sa tatlo sa kanila makalipas lamang ang anim na araw. Ito ang pagkaunawa ni Pedro, sapagkat sa unang kabanata ng kaniyang ikalawang liham ay pinag-usapan niya ang masaganang pagpasok sa "kaharian ng ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesucristo." (bersikulo 11). Pagkatapos, tungkol sa dakilang pag-asang ito, idinagdag niya makalipas ang ilang taludtod, "Hindi kami sumunod sa mga kuwentong kathang-isip na may masalimuot na plano nang ipaalam namin sa inyo ang kapangyarihan at pagparito [Griyego: presensya] ng ating Panginoong Jesucristo, kundi kami ay mga saksi ng kaniyang kamahalan. Sapagkat siya'y tumanggap mula sa Dios Ama ng karangalan at kaluwalhatian, nang may ganitong tinig na sumapit sa kaniya mula sa maluwalhating kaluwalhatian, Ito ang minamahal kong Anak, na sa kaniya ako'y nalulugod. At ang tinig na ito na mula sa langit ay narinig namin nang kami ay kasama niya sa banal na bundok." 2 Pedro 1:16-18

Malinaw na binigyan sina Pedro, Santiago, at Juan ng isang pangitain ng kaharian ni Cristo, at mahalaga na sa pangitain na ito ay nakita nila sina Moises at

Elias na kasama si Jesus. (Mateo 17:3). Ito ang paraan ng Panginoon , na nagsasabing ang mga propesiya tungkol kay Elias, at "ang propetang iyan," na magiging "tulad ni Moises," ay magkakaroon ng kanilang tunay at ganap na katuparan sa Mesiyanikong kaharian. Ipinapakita ng iba pang mga kasulatan na ito ang plano ng Diyos.

Nang si Pedro, na hinimok ng bisyong ito ng kaharian, ay mangaral ng kaniyang kilalang sermon tungkol sa "panahon ng pagpapanumbalik [Griyego: restorasyon] ng lahat ng bagay," at idinagdag na ito ay sinabi ng "bibig ng lahat ng banal na propeta ng Diyos mula nang likhain ang mundo," binanggit niya bilang isa sa kaniyang patunay ang pangakong ginawa ng Panginoon na magtataas ng isang dakilang propeta na gaya ni Moises. (Gawa 3:20-22). Kaya't naunawaan ni Pedro na ang hula na nakatala sa Deuteronomio 18:15-18 ay matutupad sa "panahon ng pagpapanumbalik ng lahat ng bagay."

Sa Bundok ng Pagbabagong-anyo, sinabi ni Jesus na si Elias "ay darating nga, at magbabalik sa dati ang lahat ng bagay." (Mateo 17:11). Sa pahayag na ito, tinutukoy ni Jesus ang sukdulang katuparan ng gawain ni Elias sa panahon ng kaniyang paghahari sa kaharian at ang mga pagpapalang idudulot nito sa lahat ng angkan sa lupa.

Sa pamamagitan ni Juan na Tagapagbinyag, nagsimula ang gawaing ito, ngunit siya ay tinanggihan ng nakararami. Pagkatapos ay tinanggihan at pinatay si Jesus. Nagpatuloy ang gawaing ito sa buong kasalukuyang kapanahunan mula pa noong Pentekostes, ngunit ang mga naghahatid ng mensahe ay kadalasang tinanggihan at pinag-uusig din. Hindi s , hanggang sa maitatag ang kaharian ni Cristo sa kapangyarihan at kaluwalhatian, gaya ng malinaw na ipinakita sa bisyon ng Pagbabagong-anyo, saka tuluyang matutupad ang hinulaang gawain ni Elias. Doon muling itatatag ang mga utos ng Diyos sa lupa, at kapag ang buong sangkatauhan, na pinalaya mula sa hatol ni Adan, ay gigising mula sa pagtulog ng kamatayan at bibigyan ng pagkakataong maibalik sa kabanalan ng tao at mabuhay magpakailanman sa muling itinatag na lupa. Juan 5:28,29; Roma 5:18,19; 1 Corinto 15:21,22

Dalawang Yugto ng Kaharian

Ayon sa isa pang pananaw, angkop na ipakita sina Moises at Elias kasama ni Jesus sa kahanga-hangang bisyon ng kaharian. Si Moises, bilang tagapagbigay ng batas at propeta, at si Elias, bilang isang tagapagbago sa Israel, ay angkop na simbolo ng lahat ng mga sinaunang tapat na lingkod ng Diyos. Ang lahat ng mga bayani ng

pananampalatayang ito ay mga kinatawan ng Diyos noong panahon bago ang Unang Pagparito ni Cristo. Ipinagtanggol nila ang mga prinsipyo ng banal na katuwiran sa isang makasalanang mundo, na nagdusa at namatay dahil sa katuwiran. Gayunpaman, karamihan sa mundo ay hindi namangha sa kanilang presensya at ministryo. Hebreo 11:1-40

Gayunpaman, magkakaiba ito sa kaharian. Ang klaseng ito ng mga sinaunang tapat na lingkod ng Diyos ay muling bubuhayin mula sa mga patay at magiging mga taong kinatawan ng banal na Kristo sa yugto sa lupa ng kaharian. Pagkatapos ay gagantimpalaan sila sa pamamagitan ng makita na ang kanilang ipinaglaban ay nagwawagi sa lupa. Sa pamamagitan ng awtoridad at kapangyarihan ng "propeta" na iyon, si Jesus, na higit pa kay Moises, makikita nila ang kaalaman ng Panginoon na pupuno sa lupa "na gaya ng pagbaha ng tubig sa dagat." (Isaias 11:9; Habakuk 2:14). Pagkatapos ay hindi na pahihirapan ang mga matuwid. Sa kabilang banda, "aalisin niya ang panghihiya ng kaniyang bayan," Isaias 25:8

Ginamit ng Diyos si Elias at ang kaniyang gawain ng reporma upang isagisag ang panawagan sa pagsisisi at sa pagtanggap sa bagong Hari ng daigdig - si Cristo. Kaya't maaari nating isipin nang wasto si Elias bilang sumasagisag sa gawain ni

Cristo, kasama ang tapat na nagtagumpay na "maliit na kawan" sa buong Panahon ng Ebanghelyo, bago ang kani-kanilang kamatayan. Sa nakalipas na dalawang libong taon, ang patuloy na mensahe ng pagsisisi at reporma na ipinangaral sa mundo ay hindi pa rin napapalingon ang "puso ng mga ama sa mga anak, at ang puso ng mga anak sa mga ama." Ang tunay na katuparan ng gawaing ito ay hinihintay ang pagtatatag ng kaharian ni Cristo sa kapangyarihan at maluwalhating kaluwalhatian. Napakaganda ng pagpapakita nito sa pamamagitan ng paglitaw ni Elias kasama ni Jesus sa bisyon ng kaharian.

Natatangi sa mga karanasan ng orihinal na Elias ang katotohanang sa pagtatapos ng kaniyang ministeryo ay inangat siya mula sa lupa. Bagaman hindi siya tunay na napunta sa langit ng mga kinalalagyan ng mga banal (), ang kaniyang karanasan ay malinaw na nagmumungkahi at sumasagisag sa katotohanang ang mas dakilang uri ni Elias, matapos patunayan ang kanilang katapatan sa pagpapatotoo para sa Ebanghelyo anuman ang maging kapalit, ay itinaas sa makalangit na kaluwalhatian sa muling pagkabuhay, upang makibahagi kay Jesus sa espirituwal na yugto ng kaniyang maluwalhating kaharian. Roma 8:16,17; 2 Timoteo 2:11,12; Pahayag 20:6

Sa bisyon ng Pagbabagong-anyo, mayroon tayong kamangha-manghang paglalarawan ng mga yugto sa lupa at espirituwal ng Mesiyanikong kaharian, kung saan si Jesus mismo ang magiging sukdulang Ulo at Pinuno, ang "Hari ng mga hari, at Panginoon ng mga panginoon." (Pahayag 19:16). Sa pamamagitan ng kaharian, ang gawain ni Elias na pagyuyugyugin ang mundo upang ito'y makipagkasundo sa Diyos ay sa wakas ganap at magpakailanman maisasakatuparan. Nang makumpleto ang gawaing ito, kasunod ng isang libong taong paghahari ni Cristo, ang kaharian ay ipagkakatiwala sa Ama sa Langit, upang siya ang maging "lahat sa lahat." Pahayag 20:6-15; 1 Corinto 15:25-28